

Arrest

nr. 306 530 van 14 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Louizalaan 390/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2024.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat N. DARBINIAN *loco* advocaat A. ALENKIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 januari 2004 België binnen zonder enig identiteitsdocument en dient op 15 april 2024 een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Op 30 april 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 2 mei 2024 aan verzoeker per drager wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Kazachse nationaliteit. U bent moslim van religie en Koerd van etnie. U werd geboren op (...) 1964 in Ararat in Armenië. Daar verbleef u de eerste jaren van uw leven. U trouwde er met S. S. (...) en twee van uw kinderen werden er geboren.

Omstreeks 1989 vluchtte u met uw gezin naar Azerbeidzjan vanwege het conflict Nagorno-Karabach. In Azerbeidzjan werd uw derde kind geboren. U hield zich er bezig met de verkoop van allerlei producten.

In 1996 trok u naar Almaty in Kazachstan, waar uw zus Z. (...) al verbleef. Ook daar bleef u handel drijven van allerlei producten. In 1997 trok u eenmalig naar Siberië omwille van deze handel: uw broer A. S. (...) handelde in auto-onderdelen en kon er uw hulp gebruiken. Ook enkele neven van u waren betrokken in jullie handel.

Op een bepaalde ochtend zouden uw broer A. (...) en uw neef W. M. (...) een container auto-onderdelen ophalen aan het station in Novosibirsk, maar zij kwamen nooit opdagen. Uw neef R. M. (...), W. (...)s broer, vertelde u dat hij telefoon gekregen had van onbekenden: A. (...) en W. (...) waren ontvoerd door de maffia en de ontvoerders eisten 100.000 dollar losgeld. Indien jullie niet betaalden, zouden ze A. (...) en W. (...) vermoorden. R. (...) kwam in contact met I. A. (...), een machtige maffiabaas in Kazachstan, om over het losgeld te helpen onderhandelen. Dat deed I. (...), en hij slaagde erin het losgeldbedrag te verlagen tot 60.000 dollar.

Buiten het medeweten van R. (...) om had I. (...) u ook gecontacteerd. Hij vertelde u dat het zijn maffiabende was die de ontvoering had gepleegd en dreigde A. (...), W. (...) en u te vermoorden als u dat aan R. (...) of aan de politie zou vertellen.

Uiteindelijk werd het losgeld betaald, maar enkel A. (...) werd vrijgelaten. W. (...) zou drie dagen later vrijkomen, maar dat gebeurde niet, en uiteindelijk vertelde I. (...) aan R. (...) dat W. (...) tijdens zijn gevangenschap door een hartstilstand was gestorven. Tegen u vertelde I. (...) echter dat W. (...) in werkelijkheid was vermoord. I. (...) zou hoogstpersoonlijk de moordenaar van W. (...) vermoord hebben als vergelding. U, uw broer en uw neven trokken daarop weg uit Siberië. U keerde terug naar Kazachstan en hield zich verder bezig met uw handel.

In 2000 werd u plots gearresteerd, net als I. (...) en een aantal van zijn kompanen. U werd ondervraagd over uw verblijf in Siberië in 1997, en werd na drie dagen vrijgelaten. U vernam daarna van uw zus dat I. (...) ook gearresteerd was en dat u met R. (...) moest spreken om wat zaken op te helderen. U contacteerde R. (...) en liet hem, voor het eerst, weten dat I. (...) van bij het begin van de ontvoering tegen u had toegegeven dat zijn maffiabende de daders waren. R. (...) vertelde alles aan de politie, waarop I. (...) een tweede maal werd opgepakt en uiteindelijk werd veroordeeld tot 15 jaar cel. I. (...) schilderde u bij de politie af als mededader en zelfs als organisator van de ontvoering. Op aanraden van uw schoonbroer verliet u Kazachstan. U vestigde zich in Oekraïne.

R. (...) nam het u kwalijk dat u hem niet eerder had verteld dat I. (...) zelf betrokken was bij de ontvoering en beschouwt u sindsdien als vijand.

Op 11 januari 2004 arriveerde u in België, waar u op 13 januari 2004 een verzoek om internationale bescherming indiende onder de valse identiteit T. M. (...). U claimde staatloos te zijn maar stelde wel beschikt te hebben over een Azerbeidzjaans paspoort en identiteitskaart. U stelde geboren te zijn in Sjirazu, Armenië. De asielprocedure werd onontvankelijk verklaard en op 19 februari 2004 ontving u een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 17 juni 2004 bevestigde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de beslissing tot weigering van verblijf. U spande een beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad van State.

Op 13 augustus 2004 werd u na een politiecontrole opgepakt ter identificatie. In een gesprek met de consul van Azerbeidzjan met het oog op identificatie hield u vol T. M. (...) te zijn, maar stelde u deze keer niet staatloos te zijn, maar de Armeense nationaliteit te hebben. Bij gebrek aan tijdige identificatie werd u op 12 oktober 2004 opnieuw in vrijheid gesteld met een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 1 februari 2006 werd het beroep verworpen dat u had aangespannen bij de Raad van State in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst, maar diende op 3 maart 2006 een nieuw verzoek om internationale bescherming in onder dezelfde valse identiteit. Uw verzoek werd afgesloten met een niet-inoverwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 maart 2006.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst, maar diende op 23 maart 2006 een regularisatieaanvraag in, nog steeds onder uw valse identiteit.

Op 11 juni 2009 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in in België, nog steeds onder dezelfde valse identiteit. Uw verzoek werd afgesloten met een niet-inoverwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 juli 2009.

Op 24 september 2009 werd uw regularisatieaanvraag ingewilligd en werd u gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur.

Op 27 mei 2010 diende uw echtgenote haar eigen verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. Op 14 oktober 2010 nam het CGVS een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Sedertdien verbleef zij illegaal in het land.

In mei 2012 bood u zich aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand in Geel om informatie in te winnen over een huwelijk met uw echtgenote. U diende geen huwelijksaanvraag in.

In mei 2014 en in februari 2016 won u nogmaals informatie in over een voorgenomen huwelijk met uw echtgenote S. S. (...).

Op 6 oktober 2014 legde u een verklaring af onder eed ter vervanging van uw geboorteakte, als bewijs dat u T. M. (...) bent, geboren op 18 mei 1959 in Sjirazu. Op 14 januari 2015 verkreeg u de Belgische nationaliteit.

In 2017 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand te Geel uw huwelijk met S. S. (...) te voltrekken, aangezien u tijdens de asielprocedure meermaals verklaard had gehuwd te zijn met iemand anders en kinderen te hebben in Armenië.

Eind oktober ontstond bij de Dienst Vreemdelingen een vermoeden dat u identiteitsfraude had gepleegd, omdat u sterk gelijkt op A. S. (...), de man die S. S. (...) tijdens haar asielaanvraag had genoemd als haar ex-echtgenoot. A. S. (...) werd gezocht door Interpol sedert 2000 voor betrokkenheid bij ontvoering, afpersing en moord in Kazachstan. Er werd vastgesteld dat uw vingerafdrukken overeen stemden met die van S. (...). In april 2019 werd op basis daarvan een opsporingsonderzoek gestart en u werd opgepakt op 17 mei 2019. Na een procedureslag werd uw Belgische nationaliteit vervallen verklaard door het hof van beroep in Gent op 15 september 2022.

U diende op 20 februari 2023 een vierde verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat bovenstaande het ware relaas is. U vreest bij terugkeer naar Kazachstan wraak door de maffia of de familie van I. A. (...), u vreest onterecht beschuldigd te worden van moord en ontvoering door de Kazachse autoriteiten, en u vreest bloedwraak door de broer en/of de zoon van uw overleden neef W. (...). Op 3 juli 2023 verklaarde het CGVS uw verzoek niet-ontvankelijk wegens een gebrek aan nieuwe elementen die uw kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Dit beroep werd verworpen op 18 maart 2024.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende op 15 april 2024 een vijfde verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat de problemen die u aanhaalde in het kader van uw vorige verzoek om internationale bescherming nog steeds actueel zijn, met name dat u gezocht wordt door de Kazachse autoriteiten en u ten onrechte beschuldigd wordt van moord en ontvoering. U verklaarde ook dat u het risico loopt op gevangenisstraf, martelingen en dood. Ter ondersteuning van uw huidige verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten voor: een document dat aantoont dat u wordt gezocht door de Kazachse autoriteiten, een document van Interpol dat eveneens aantoont dat u wordt gezocht door Kazachse autoriteiten en een schriftelijke verklaring van uw broer A. (...) G. S. (...) (met een volgens deze schriftelijke verklaring ook bijhorende videoboodschap van uw broer, die echter niet afzonderlijk werd voorgelegd).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vijfde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Wat betreft uw huidige verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat er geen nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Vooreerst dient beklemtoond te worden dat uw eerste asielverzoek werd afgesloten met een weigering van verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze beslissing werd bevestigd door het CGVS en uw beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad van State. Uw tweede en derde verzoek werden afgesloten met een weigering van inoverwegingname. U ging niet in beroep tegen deze beslissingen. Naar aanleiding van uw vierde verzoek nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek, daar er géén nieuwe elementen aan de orde waren noch door u werden voorgelegd die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten. U legde immers volatiele, onlogische, onaannemelijke en ronduit tegenstrijdige verklaringen af, onder meer over het gedrag van I. A. (...), een topfiguur binnen de maffia, en over wat hij u vertelde, over de nasleep van de ontvoering en moord op uw overleden neef W. (...) en over uw vrees over de Kazachse autoriteiten. U tekende hiertegen een beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde de beslissing van het CGVS en het beroep werd verworpen op 18 maart 2024. Bijgevolg resten er u geen verdere beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U verklaarde dat u gezocht wordt door de Kazachse autoriteiten en u ten onrechte beschuldigd wordt en u het risico loopt op gevangenisstraf, martelingen en dood (schriftelijke verklaring volgend verzoek, vragen 5 en 7). Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een document voor dat aantoont dat u wordt gezocht door de Kazachse autoriteiten, een document van Interpol en een verklaring van uw broer A. G. S. (...). Met betrekking tot het document dat aantoont dat u wordt gezocht door de Kazachse autoriteiten en het document van Interpol dat eveneens aantoont dat u wordt gezocht door Kazachse autoriteiten dient te worden vermeld dat er in het kader van de beslissing van het CGVS inzake uw vierde verzoek om internationale bescherming reeds eerder werd vastgesteld dat u gezocht wordt door de Kazachse autoriteiten. Dat u wordt gezocht door de Kazachse autoriteiten wordt aldus niet in twijfel getrokken. Met betrekking tot uw bewering dat u gerespatriëerd zou worden naar een land waar de dood, gevangenis en martelingen wachten op u, dient te worden opgemerkt dat dit louter een blote bewering betreft en u geen enkel bewijs aanbrengt dat u het risico loopt op een andere behandeling dan wat past binnen een regulier strafrechtelijk onderzoek en een eventuele bestraffing op basis van moord, ontvoering en afpersing binnen de Kazachse strafwet. Zoals in de beslissing van het CGVS bij uw vierde verzoek reeds aangegeven staat het de autoriteiten van een rechtsstaat vrij om onderzoek te voeren naar schendingen van haar wetten en tot vervolging over te gaan indien er onrechtmatigheden werden vastgesteld. Voor de volledigheid kan worden opgemerkt dat het CGVS zich niet uitspreekt over schuld of onschuld betreffende de feiten die u ten laste worden gelegd. Het is niet de taak van het CGVS om zich in de plaats te stellen van de bevoegde rechtbank die ten gronde over de feiten moet oordelen. Het CGVS dient enkel te beoordelen of er in uw geval een gegronde vrees voor vervolging is zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, van de Vreemdelingenwet. We wijzen er ook op dat u in het persoonlijk onderhoud van 3 mei 2023 bij het CGVS zelf aangaf in normale omstandigheden de politie niet te vrezen (CGVS, S. (...), 3.05.2023, p. 11; zie documenten in het administratief dossier). Aan uw bewering dat de autoriteiten smeergeld zouden hebben gekregen om u ten onrechte achterna te gaan kon reeds eerder in het kader van uw beslissing bij uw vierde verzoek geen geloof worden gehecht door het CGVS (CGVS, beslissing vierde verzoek, p. 6), waardoor er geen reden is om te veronderstellen dat u geen menswaardige behandeling door de autoriteiten zou verkrijgen bij een terugkeer

naar Kazachstan. Met betrekking tot de schriftelijke verklaring van uw broer A. G. S. (...) waarin naar voor komt dat u onschuldig zou zijn en u zelf een slachtoffer bent in de zaak waarvoor u gezocht wordt door de Kazachse autoriteiten, met een volgens deze schriftelijke verklaring ook bijhorende videoboodschap van uw broer, die echter niet afzonderlijk werd voorgelegd, dient te worden opgemerkt dat dergelijk document of videoboodschap een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont gezien het een verklaring van uw broer betreft en ook geen enkele garantie bevat voor een objectieve weergave van feiten. De schriftelijke verklaring of videoboodschap van uw broer vermag geenszins recht te zetten dat uw asielrelaas eerder ongeloofwaardig werd bevonden.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 3, 5 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Na een beknopte theoretische toelichting bij de door hem geschonden geachte beginselen en het citeren van de motieven van de bestreden beslissing stelt verzoeker met deze motieven niet akkoord te gaan. Hij beargumenteert dit als volgt:

“Verzoeker kwam naar België in het jaar 2004 om internationale bescherming aan te vragen en woonde in België samen met zijn echtgenote mevrouw S. S. (...).

Verzoeker kan niet terugkeren naar Kazachstan wegens politieke problemen aldaar.

Dat is de reden waarom hij onder een andere identiteit in België woonde.

In geval van deze terugkeer naar Kazachstan zal verzoeker daar onterecht in een gevangenis zijn. Hij wordt immers gezocht via Interpol door Kazachstaanse maffia (stukken 4 en 5).

Verzoeker gebruikte enige tijd een andere identiteit omdat hij dacht dat hij met deze zijn vervolgers in Kazachstan kon ontsnappen. Dat was inderdaad zijn fout die hij momenteel erkent.

Het gaat in casu zeker niet over een gewone gedwongen repatriatie. Het is reeds gekend van andere elementen van het dossier dat verzoeker in zijn situatie officieel uitgeleverd dient te worden met vervulling van allé formaliteiten van de Belgische Uitleveringswet en onder meer de uitspraak van de kamer van inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep.

Hij is immers gezocht als een persoon die in het land van herkomst in zware misdrijven te worden beschuldigd en kan niet zonder wettelijke procedure te worden uitgeleverd naar een niet-democratisch land zoals Kazachstan.

Zonder vervulling van deze formaliteiten en wettelijke garanties bij uitlevering kan verzoeker wettelijk niet worden gerespecteerd.

Het bestaat bovendien geen enkel overeenkomst tussen Kazachstan en België voor uitlevering van criminelen.

De gedwongen repatriatie van verzoeker zonder garanties volgens de Belgische Uitleveringswet is wettelijk gezien niet mogelijk wat de Belgische wetgeving betreft.

Hij heeft echter niets onwettelijk gedaan in Kazachstan noch in België en hij is gewoon een slachtoffer van de maffia. De verwerende partij erkent echter de feit dat verzoeker gezocht wordt in Kazachstan en de overheid dient daarom aan verzoeker de wettelijke garanties voor de uitlevering te geven in de zin van de Belgische Uitleveringswet artikel 5 van het EVRM.

Hij staat immers nog in Interpol en kan België in elk geval niet verlaten zonder vervulling van allé bovengenoemde formaliteiten.

Kazachstan is tevens geen lid bij Europese Conventie inzake uitlevering.

Het gaat in hoofde van Kazachstan over een niet democratisch land waar de mensenrechten niet worden gerespecteerd.

Verzoeker zal immers onterecht worden aangehouden in geval hij België verlaat.

Artikel 3 van het EVRM zal derhalve in het gedrang zijn.

Artikel 5 van het EVRM en de Belgische Uitleveringswet komen in het gedrang in geval van de gedwongen repatriatie van verzoeker.

Zijn echtgenote mevrouw S. S. (...) (met nationaliteit van Azerbeidjan) is momenteel zwaar ziek en zij is volledig afhankelijk van verzoeker de heer S. A. (...) met dewelke zij momenteel samenwoont.

Artikel 8 van het EVRM is hoe dan ook duidelijk van toepassing. Verzoeker en zijn bovengenoemde echtgenote kunnen dus nergens naartoe. Zij hebben bovendien verschillende nationaliteiten.

Verzoeker verblijft bovendien reeds meer dan 19 jaar in België, hij was perfect geïntegreerd, was lang in het bezit van de Belgische nationaliteit.

Dat de terugkeer van verzoeker is gevaarlijk omwille van onrechtmatige maatregelen t.a.v. hem in zijn land van herkomst.

Dat Kazachstan geen deel uitmaakt van Europese conventie inzake uitlevering en dat mensen rechten aldaar niet gerespecteerd zijn.

De problemen van verzoeker zijn ernstig.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvSt, THUIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-1985, 946, LAMBRECHTS W. Geschillen van bestuur, 43).

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoeker.

Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoeker naar hun land van herkomst, een schending uitmaken van artikel 3 en 5 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. schending van verbod van foltering, wettelijke garanties bij vervolging en niet respecteren van privé- en gezinsleven.

Verzoeker kan niet zomaar worden teruggestuurd zonder vervulling van de nodige formaliteiten en garanties inzake officiële uitlevering naar Kazachstan, het land die geen garanties in de zin van het EVRM kan bieden.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing."

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden een verklaring van S. A. G. (stuk 3), een fiche van Interpol (stuk 4) en een bewijs van opzoeken van verzoeker in Kazachstan (stuk 5) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen

2, 3 en 5 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) evenmin over dergelijke elementen beschikt. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoekers eerste asielverzoek werd afgesloten met een weigering van verblijf en zijn tweede en derde verzoeken werden afgesloten met een weigering van inoverwegingname, dat (ii) naar aanleiding van verzoekers vierde verzoek een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek werd genomen daar er geen nieuwe elementen werden voorgelegd die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten nu hij volatiele, onlogische, onaannemelijke en ronduit tegenstrijdige verklaringen aflegde, onder meer over het gedrag van I. A., een topfiguur binnen de maffia, over de nasleep van de ontvoering en moord op zijn overleden neef W. en over zijn vrees voor de Kazachse autoriteiten, dat (iii) niet in twijfel wordt getrokken dat verzoeker wordt gezocht door de Kazachse autoriteiten, maar dat verzoeker geen enkel bewijs aanbrengt dat hij het risico loopt op een andere behandeling dan wat past binnen een regulier strafrechtelijk onderzoek en een eventuele bestraffing op basis van moord, ontvoering en afpersing binnen de Kazachse strafwet, dat (iv) aan verzoekers bewering dat de autoriteiten smeergeld zouden hebben gekregen om hem ten onrechte achterna te gaan reeds eerder in het kader van zijn beslissing bij zijn vierde verzoek geen geloof kon worden gehecht door het CGVS, waardoor er geen reden is om te veronderstellen dat hij bij een terugkeer naar Kazachstan geen menswaardige behandeling zou verkrijgen door de autoriteiten en dat (v) de schriftelijke verklaring of videoboodschap van zijn broer geenszins vermag recht te zetten dat verzoekers asielrelaas eerder ongeloofwaardig werd bevonden nu dergelijk document of videoboodschap een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont gezien het een verklaring van verzoekers broer betreft en ook geen enkele garantie bevat voor een objectieve weergave van feiten. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of

feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissingen met betrekking tot verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van zijn huidige, vijfde verzoek om internationale bescherming blijft verzoeker bij de verklaringen die hij in het kader van zijn vorige verzoek heeft afgelegd, met name dat hij gezocht wordt door de Kazachse autoriteiten en ten onrechte beschuldigd wordt van moord en ontvoering. Hij verklaarde ook dat hij het risico loopt op martelingen in de gevangenis, pesterijen, bloedwraak en de dood. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat hij twintig jaar in België heeft gewoond en nooit een misdaad of overtreding heeft begaan. Ter ondersteuning van zijn huidige, vijfde verzoek om internationale bescherming legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure fotokopieën voor van een document dat aantoont dat hij wordt gezocht door de Kazachse autoriteiten, van een document van Interpol en van een verklaring van zijn broer (administratief dossier, stuk 4, map met ‘Documenten’).

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Vooreerst dient beklemtoond te worden dat uw eerste asielerzoek werd afgesloten met een weigering van verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze beslissing werd bevestigd door het CGVS en uw beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad van State. Uw tweede en derde verzoek werden afgesloten met een weigering van inoverwegingname. U ging niet in beroep tegen deze beslissingen. Naar aanleiding van uw vierde verzoek nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek, daar er géén nieuwe elementen aan de orde waren noch door u werden voorgelegd die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten. U legde immers volatiele, onlogische, onaannemelijke en ronduit tegenstrijdige verklaringen af, onder meer over het gedrag van I. A. (...), een topfiguur binnen de maffia, en over wat hij u vertelde, over de nasleep van de ontvoering en moord op uw overleden neef W. (...) en over uw vrees over de Kazachse autoriteiten. U tekende hiertegen een beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde de beslissing van het CGVS en het beroep werd verworpen op 18 maart 2024. Bijgevolg resten er u geen verdere beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U verklaarde dat u gezocht wordt door de Kazachse autoriteiten en u ten onrechte beschuldigd wordt en u het risico loopt op gevangenisstraf, martelingen en dood (schriftelijke verklaring volgend verzoek, vragen 5 en 7). Ter ondersteuning van uw asielerlaas legt u een document voor dat aantoont dat u wordt gezocht door de Kazachse autoriteiten, een document van Interpol en een verklaring van uw broer A. G. S. (...). Met betrekking tot het document dat aantoont dat u wordt gezocht door de Kazachse autoriteiten en het document van Interpol dat eveneens aantoont dat u wordt gezocht door Kazachse autoriteiten dient te worden vermeld dat er in het kader van de beslissing van het CGVS inzake uw vierde verzoek om internationale bescherming reeds eerder werd vastgesteld dat u gezocht wordt door de Kazachse autoriteiten. Dat u wordt gezocht door

de Kazachse autoriteiten wordt aldus niet in twijfel getrokken. Met betrekking tot uw bewering dat u gerepatriëerd zou worden naar een land waar de dood, gevangenis en martelingen wachten op u, dient te worden opgemerkt dat dit louter een blote bewering betreft en u geen enkel bewijs aanbrengt dat u het risico loopt op een andere behandeling dan wat past binnen een regulier strafrechtelijk onderzoek en een eventuele bestraffing op basis van moord, ontvoering en afpersing binnen de Kazachse strafwet. Zoals in de beslissing van het CGVS bij uw vierde verzoek reeds aangegeven staat het de autoriteiten van een rechtsstaat vrij om onderzoek te voeren naar schendingen van haar wetten en tot vervolging over te gaan indien er onrechtmatigheden werden vastgesteld. Voor de volledigheid kan worden opgemerkt dat het CGVS zich niet uitspreekt over schuld of onschuld betreffende de feiten die u ten laste worden gelegd. Het is niet de taak van het CGVS om zich in de plaats te stellen van de bevoegde rechtbank die ten gronde over de feiten moet oordelen. Het CGVS dient enkel te beoordelen of er in uw geval een gegronde vrees voor vervolging is zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, van de Vreemdelingenwet. We wijzen er ook op dat u in het persoonlijk onderhoud van 3 mei 2023 bij het CGVS zelf aangaf in normale omstandigheden de politie niet te vrezen (CGVS, S. (...), 3.05.2023, p. 11; zie documenten in het administratief dossier). Aan uw bewering dat de autoriteiten smeergeld zouden hebben gekregen om u ten onrechte achterna te gaan kon reeds eerder in het kader van uw beslissing bij uw vierde verzoek geen geloof worden gehecht door het CGVS (CGVS, beslissing vierde verzoek, p. 6), waardoor er geen reden is om te veronderstellen dat u geen menswaardige behandeling door de autoriteiten zou verkrijgen bij een terugkeer naar Kazachstan. Met betrekking tot de schriftelijke verklaring van uw broer A. G. S. (...) waarin naar voor komt dat u onschuldig zou zijn en u zelf een slachtoffer bent in de zaak waarvoor u gezocht wordt door de Kazachse autoriteiten, met een volgens deze schriftelijke verklaring ook bijhorende videoboodschap van uw broer, die echter niet afzonderlijk werd voorgelegd, dient te worden opgemerkt dat dergelijk document of videoboodschap een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont gezien het een verklaring van uw broer betreft en ook geen enkele garantie bevat voor een objectieve weergave van feiten. De schriftelijke verklaring of videoboodschap van uw broer vermag geenszins recht te zetten dat uw asielrelaas eerder ongeloofwaardig werd bevonden.”

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het huidige verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het herhalen dat (i) hij niet kan terugkeren naar Kazachstan wegens politieke problemen aldaar en dat hij daar in geval van terugkeer onterecht zal worden aangehouden en in een gevangenis zal terechtkomen, terwijl hij er niets “onwettelijk” heeft gedaan en er gewoon het slachtoffer is van de maffia en dat (ii) hij enige tijd – bij zijn eerste drie verzoeken om internationale bescherming – een andere identiteit gebruikte omdat hij dacht dat hij zo aan zijn vervolgers in Kazachstan kon ontsnappen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Voor zover verzoeker nog meent dat hij niet zonder wettelijke procedure kan worden uitgeleverd naar een niet-democratisch land als Kazachstan, wijst de Raad erop dat het voorwerp van dit beroep geen uitleveringsmaatregel of andere verwijderingsmaatregel betreft, doch wel een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Het betoog dat verzoeker in deze zin voert, is dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker nog aanvoert dat zijn echtgenote momenteel zwaar ziek is en volledig van hem afhankelijk is, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hoe dan ook ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – op welke wijze dit de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming. Ook waar verzoeker laat gelden dat hij reeds meer dan 19 jaar in België verblijft, dat hij perfect geïntegreerd was en lang in het bezit van de Belgische nationaliteit was, wordt niet ingezien hoe dit de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Door voorts alle stukken die hij op het CGVS reeds had bijgebracht nogmaals te voegen als bijlage bij zijn verzoekschrift (stukkenbundel verzoeker, stukken 3, 4 en 5), werpt verzoeker geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing over deze stukken.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de nieuwe elementen die hij in zijn volgend verzoek om internationale bescherming aanhaalde, te weerleggen of te ontkrachten. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in om nieuwe elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Te dezen blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidige (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatie-bevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing minstens te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefte aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN